

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobce: **P. M.**
bytem x
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č. j. 116613/2014/KUSK-DOP/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou s účinky ke dni 24. 1. 2017, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 7. 2014, č. j. OD 63434/14-hru, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam 12 bodů ke dni 27. 5. 2014 potvrdil.

2. Žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe a je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodovat diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, případně příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo z vůli správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda se přestupek stal na pozemní komunikaci či mimo ni, což je rozhodující pro určení, zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona o přestupcích. Dále musí být jasné, k jakému přestupku došlo, jelikož z údaje: „neužil bezpečnostní pásy“, „nepřipoután bezp. pásem“, „nepřipoután BP“, „pásy“ aj., není jasné, zda tuto povinnost porušil přestupce za jízdy jako řidič motorového vozidla a nikoli jako spolujezdec. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 27. 5. 2014 a pokutovému bloku ze dne 30. 1. 2014. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
5. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní tvrzení ani nenavrl důkazy, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno. Dále poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje. Žalovaný není oprávněn činit si o nezákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky, ve vztahu k nimž byla vznesena námitka, přezkoumal a shledal je způsobilými podklady pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal konkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že žalobce pokutové bloky podepsal. Žalovaný s ohledem na uvedené argumenty navrhl zamítnutí žaloby.
7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků, ve lhůtě k tomu stanovené a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jedná se tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu napadených výroků a řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas a žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil, a soud tedy má za to, že i on s takovým projednáním věci souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Přípisem ze dne 28. 5. 2014 správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že ke dni 27. 5. 2014 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 6. 6. 2014 podal žalobce blanketní námitky proti všem záznamům bodů, především proti těm, jimiž bylo dosaženo 12 bodů. Součástí správního spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis.
9. Podle příkazu o uložení pokuty vydaného Městským úřadem Kolín, odborem dopravy ze dne 21. 5. 2013 byl žalobce uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť svým jednáním porušil § 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu, a to tak, že dne 18. 5. 2012 v 15.20 hodin po silnici II/329 směrem od obce R. na P. jako řidič osobního motorového vozidla nerespektoval svislou dopravní značku omezující maximální povolenou rychlost na 70km/hod., a na křižovatce s místní komunikací došlo ke střetu s cyklistkou, která vjela do křižovatky z vedlejší pozemní

komunikace. V rámci šetření bylo zjištěno, že žalobce řídil osobní vozidlo rychlostí nejméně 105,2 km/h, přičemž v uvedeném úseku byla tato omezena na 70 km/h, čímž ze strany žalobce došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti nejméně o 35,2 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Za tento přestupek byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 3 body.

10. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, Územního odboru Nymburk, Obvodního oddělení Poděbrady ze dne 31. 1. 2014, žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž se dopustil přestupku dle §125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle pokutového bloku ze dne 30. 1. 2014 byla žalobci (na pokutovém bloku identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a čísly řidičského a občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§125c/1 k zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 10.30 hodin v ulici Na Valech v Poděbradech a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 Kč, kterou na místě zaplatil, a svým podpisem stvrdil, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, a současně potvrdil, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrdil převzetí části A bloku. Za tento přestupek byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 3 body.
11. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, Územního odboru Kolín, Obvodního oddělení Kolín ze dne 28. 5. 2014, žalobce porušil § 29 odst. 1 písm. a) bod 9 zákona o silničním provozu tím, že vjížděl na železniční přejezd, když byla dávana výstraha dvěma červenými přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 9 zákona o silničním provozu. Podle pokutového bloku ze dne 27. 5. 2014 byla žalobci (na pokutovém bloku identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a čísly řidičského a občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c/1 f) 9 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 19.05 hodin v ulici T. v K. a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič vozidla nerespektoval červenou signalizaci na železničním přejezdu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, kterou na místě nezaplatil, avšak podpisem stvrdil, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, a dále potvrdil, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrdil převzetí části A bloku. Za tento přestupek bylo žalobci do registru řidičů zaznamenáno 7 bodů.
12. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 7. 2014 žalobcovy námitky zamítl jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 27. 5. 2014 potvrdil. Správní orgán I. stupně prošetřil záznamy bodů za jednotlivé přestupky a neshledal žádné pochybení. Přestupky byly s žalobcem projednány buďto v blokovém řízení, a ten s blokovými pokutami souhlasil a pokutu zaplatil na místě nebo si převzal složenku a pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou, nebo v příkazním řízení. Dle správního orgánu I. stupně, který si vyžádal jednotlivé pokutové bloky, obsahují tyto pokutové bloky veškeré náležitosti, tj. jméno, příjmení přestupce, datum narození, bydliště, ověření totožnosti přestupce dle občanského průkazu a řidičského průkazu, paragrafové znění přestupku, popis přestupkového jednání včetně podpisu osoby, která pokutu na místě zaplatila, nebo převzala složenku k zaplacení pokuty. Správní orgán I. stupně dále zdůraznil, že jako orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu), zda záznam v registru řidičů byl proveden

zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán I. stupně tak uzavřel, že nemá žádné pochybnosti o relevantnosti jednotlivých pokutových bloků a za uvedené přestupky byl zapsán správný počet bodů v souladu s přílohou silničního zákona.

13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 31.7.2014 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně, a taktéž při přezkumu hmotněprávní stránky dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, že předmětný počet 12 bodů byl odvolateli zaznamenán zcela v souladu s přílohou zákona o silničním provozu, která taxativně vymezuje jednotlivá protiprávní jednání a počty bodů, které těmto jednotlivým jednáním odpovídají. Pokutový blok, jako správní akt, je pro správní orgány v jejich činnosti závazný tak, jak je stanoveno v § 73 odst. 2 správního řádu, a to do doby, kdyby byl případně příslušným správním orgánem zrušen nebo změněn. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení se takového postupu po správním orgánu nedomáhal. V průběhu řízení žalobce ani neuvedl, že by předmětné přestupky nespáchal, pouze až v samotném odvolání zpochybňoval způsoblost pokutových bloků k objektivnímu provedení záznamu příslušného počtu bodů. Dále dle žalovaného není pochyb o tom, že by výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky § 68 odst. 2 správního řádu, jestliže je ve výroku zcela určitě a jednoznačně vymezen předmět řízení. Rozhodnutí považuje žalovaný za přezkoumatelné. Žalovaný námitku žalobce týkající se tvrzení, že správní orgán I. stupně nezvažoval a nehodnotil předběžné otázky ve věci podaných podnětů, odmítl, neboť v posuzovaném případě ze spisové dokumentace nepochybně vyplývá, že žalobce žádný podnět ve věci blokových pokut nebo pravomocného příkazu v řízení o námitkách neuplatnil a i kdyby podněty k přezkumnému řízení ve věci rozhodných správních aktů žalobce podal, nelze případná přezkumná řízení považovat za předběžnou otázku, neboť by nebyly splněny podmínky § 57 správního řádu. K námitkám žalobce, který poukazuje na rozhodovací praxi jiných správních orgánů, žalovaný konstatoval, že rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných případech nejsou pro ostatní správní orgány závazná. Navíc vady uváděné v příložených rozhodnutích jiných správních orgánů pokutové bloky posuzované v tomto řízení nevykazují. Je tedy dostatečně prokazatelné, že rozhodné body byly žalobci zaznamenány v souladu se zákonem.
14. Podle ustanovení § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu platí že, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemné námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
15. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za

každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal příslušné pokutové bloky a příkaz (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

16. Náležitosti pokutových bloků v době jejich vydání upravoval § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“). Podle § 85 odst. 4 přestupkového zákona, vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle § 85 odst. 3 přestupkového zákona, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
17. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
18. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů *de facto* o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně

zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

19. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným podkladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal předmětné pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Uvedl, že pokutové bloky obsahují veškeré nezbytné náležitosti (místo a čas spáchání přestupku, osobní údaje žalobce, popis a právní kvalifikace přestupkového jednání) a jsou způsobilým podkladem k záznamu bodů v kartě řidiče žalobce. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil (a to způsobem, který svou precizností značně převyšuje zcela obecné odvolací námitky uplatněné žalobce), přičemž dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Ke stejnému závěru došel i u příkazu. Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Tato námitka je proto nedůvodná.
20. Dále žalobce namítá, že pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo.
21. Soud posoudil obsahové náležitosti obou pokutových bloků ze dne 30. 1. 2014 a ze dne 27. 5. 2014, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“*
22. Z pokutového bloku ze dne 30. 1. 2014 vyplývá, že žalobce jako řidič osobního vozidla registrační značky x dne 30. 1. 2014 v 10.30 hodin v obci P. v ulici N. V. nebyl připoután bezpečnostním pásem. Přestupkové jednání je v pokutovém bloku popsáno slovy: *„řidič nebyl připoután, lékařské potvrzení o tomto nepředloženo, přičemž ve spojení s právní*

kvalifikací „§ 125c [odst.] 1 [písm.] k) zák. č. 361/2000 Sb. ve znění p. p.“, je tento zápis dostatečný a srozumitelný. Přímý odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu obsahující povinnost řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo vybaveno podle zvláštního právního předpisu, tedy jasně definuje, že žalobce jako řidič motorového vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem. Také označení místa spáchání přestupku „P., N. V.“ je dostatečně přesné, plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci a prakticky znemožňuje záměnu přestupkového jednání za jiné.

23. Z pokutového bloku ze dne 27. 5. 2014 vyplývá, že žalobce jako řidič osobního vozidla registrační značky x dne 27. 5. 2014 v 19.05 hodin v obci K., v ulici T., vjížděl na železniční přejezd v okamžiku, kdy byla dána výstraha dvěma červenými přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení. Přestupkové jednání je v pokutovém bloku popsáno slovy „řidič vozidla nerespektoval červenou signalizaci na železničním přejezdu“, přičemž ve spojení s právní kvalifikací „§ 125c [odst.] 1 [písm.] f) [bod] 9 zák. č. 361/2000 Sb. ve znění p. p.“, je tento zápis dostatečný a srozumitelný. Přímý odkaz na § 29 odst. 1 zákona o silničním provozu obsahující zákaz vjíždět řidičem motorového vozidla na železniční přejezd je-li dávana výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, není nezbytný k vymezení přestupkového jednání. Zápis totiž jasně říká, jaký zákaz řidič nerespektoval. Také označení místa spáchání přestupku „ul. T. v K.“ je dostatečně přesné, plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci a prakticky znemožňuje záměnu přestupkového jednání za jiné.
24. Výše uvedené přestupky jsou v pokutových blocích dostatečně vymezeny a individualizovány a jsou také řádně právně kvalifikovány. S ohledem na vydání přestupkových bloků ve stejný den, kdy byly přestupky spáchány, podpisy žalobce identifikovaného občanským a řidičským průkazem, lze prakticky vyloučit i možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněné osoby jsou na pokutových blocích identifikovány podpisem a služebním číslem. Soud tedy uzavírá, že pokutové bloky jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
25. Z příkazu ze dne 21. 5. 2013, vydaného Městským úřadem Kolín, odborem dopravy, nepochybně vyplývá, že žalobce byl uznán vinným tím, že dne 18. 5. 2012, v 15.20 hodin, řídil po silnici č. x, ve směru jízdy od obce R. na obec P., osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky x, přičemž mimo obec (v úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy snížena svislou dopravní značkou na 70 km/h), překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 35,2 km/h. Soud konstatuje, že ani tento podklad nevykazuje žádné pochybnosti ve vztahu k záznamu bodů, když tento rozhodný správní akt obsahuje veškeré informace nezbytné pro objektivní záznam příslušného počtu bodů.
26. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, soud konstatuje, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že

správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případech, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit ve výsledek, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

27. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínkou *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že právo svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné (či úplné), nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.
28. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou dobré správy, jestliže nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí, přičemž tvrdí, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Soud však ze správního spisu zjistil, že řízení probíhalo od 3. 6. 2014 (doručení oznámení žalobci) do 16. 11. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy necelé tři roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu byla podstatně překročena, tedy napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení odvolacího řízení. Překročení lhůty pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by mohla mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť

nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.

29. Soud na závěr ještě konstatuje, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině velmi obecně vymezené žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formalizované typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů. Proto soud zdůrazňuje závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle nějž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“*
30. Soud neprováděl dokazování k žalobě přiloženými pokutovými bloky a rozhodnutími, neboť se týkaly osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků. Nebylo tak důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají.
31. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb.NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2019

Olga Stránská
předsedkyně senátu